

MARINA FOLKERS

ONDER DE STERREN
van
Montpellier

Overwint liefde alles? Een verhaal over
vertrouwen en het maken van keuzes

Onder de sterren van Montpellier

“Een heerlijk romantisch verhaal dat zich afspeelt in La douce France. Een must read voor iedere feelgood-liefhebber!”

– Kyra Rutgers, auteur van *Buitenspel gezet*

“Marina Folkers heeft een heerlijke roman geschreven die precies de juiste mate van luchtigheid én diepgang bevat om in een ruk uit te lezen.”

– Aline van Wijnen, auteur van *Liefde met gebruiksaanwijzing*

Marina Folkers

Onder de sterren van

Montpellier

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401913638

ISBN e-book 9789401913645

NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

PROLOOG

Ze schrok op door het geluid van zijn stem die door de gang bulderde. In combinatie met de wolken buiten, die steeds donkerder werden, klonk het extra dreigend. Cleo kromp inwendig in elkaar. Nee. Nee. Dit gebeurde niet echt. Als ze zich heel hard concentreerde op het rekenwerk dat voor haar lag, zou het mischien weggaan.

Ze hoorde nog een andere stem, iets zachter. Die was van de directrice. Achter haar werd gegniffeld en haar nekhaartjes gingen recht overeind staan. Dat was Caroline. Die had de stem ook herkend. Ze woonde immers bij haar in de buurt.

Een paar rijen voor haar begonnen twee andere klasgenootjes druk met elkaar te fluisteren.

'Stilte!' Dat was de juf. Cleo boog zich nog dieper over haar werk, maar die stem in de gang kwam dichterbij. Ze sloot haar ogen. Waarom kwam hij in deze staat op school? Had haar moeder hem niet tegen kunnen houden? Het had eraan zitten komen. Nee, niet dat hij naar school kwam. Dat had hij nog nooit gedaan. Maar deze bui. Haar moeder had er al een paar dagen bij hem op aangedrongen dat hij zijn medicijnen niet moest vergeten, maar hij voelde zich goed. Het was niet nodig. Hij was genezen.

De deur zwaaide open, maar ze hield haar ogen stijf gesloten, alsof ze zich daarmee onzichtbaar kon maken. Zonder hem te zien, wist ze hoe hij eruitzag. Haren die alle kanten op stonden. Ogen die uitpuilden. Had hij wel zijn schoenen aan? Ze durfde niet te kijken.

‘Cleo. Waar zit je, lastig kind?’

Kon ze nu maar verdwijnen. Gewoon opgaan in de lucht. Onzichtbaar. Dan zou ze een van de ramen openen en erdoorheen klimmen, het plein op. En dan... weg. En zonder gezien te worden naar haar huis gaan, in bed kruipen met de dekens over haar heen. Of nog beter: niet naar huis. Maar waar zou ze dan heen kunnen?

‘Daar zit je. Had je me niet gehoord? Het einde van de wereld is nabij!’ Zijn stem galmde dramatisch door het klaslokaal.

‘Meneer Williams...’

‘Onderbreek mij niet. Is dat wat u de kinderen leert? De storm begint al. We moeten opschieten. Wat kijk je me aan, snootap. Jouw vader komt je ook nog wel halen. Het is niet veilig in dit gebouw. Ik zag het net toen ik aan kwam lopen. Het dak beweegt. Ik zweer het jullie. Die directrice wilde niet luisteren, maar als jullie verstandig zijn...’

‘Meneer Williams, misschien kunt u beter...’

‘De kinderen zijn niet veilig, zeg ik toch. Cleo.’ Zijn stem werd luider. ‘Schiet eens op. Waarom blijf je daar zitten? Je brengt mij in gevaar. Als jij er niet was, had ik niet de deur uit gehoeven. Het dak stort in. Zien jullie die donkere wolken buiten? Dat is nog niets. Let op mijn woorden. Er komt een aardbeving en ons hele land zal de zee in verdwijnen!’

Hij stond ongetwijfeld met zijn armen te zwaaien. Spetters speeksel werden ook rijkelijk rondgestrooid als hij in zo’n bui was. Zouden haar klasgenoten het zien? O, kon ze maar wegkruipen. Ophouden te bestaan.

Er klonk gegiechel naast haar. Ze keek op en tientallen ogen staarden in haar richting.

‘Ga maar, Cleo,’ klonk de stem van haar juf kalm. Te vriendelijk. Te zacht. Tranen prikten achter haar oogleden, maar ze mocht niet huilen. Ze mocht niet laten zien hoe diep ze zich schaamde, hoe vernederd ze zich voelde. Ze sloot haar schrift geruisloos, haar pen stopte ze in haar etui en toen stond ze

langzaam op. Haar vader wachtte niet eens op haar, maar was het lokaal uit gebeend toen hij zag dat ze overeind was gekomen.

‘Ssststorm!’ siste Caroline achter haar.

‘Oehhh, de wereld vergaat,’ mompelde Andy toen ze langs hem liep.

Twee andere jongens trokken een raar gezicht en weer een paar anderen onderdrukten een lach. Cleo voelde alle ogen prikken in haar rug toen ze naar de deur liep. Nicky, die vlak bij de deur zat, fluisterde net hard genoeg zodat zij het kon horen: ‘Gestoord.’ Waarop Jill in de lach schoot.

Snel opende ze de deur en verdween op de gang. Haar maag voelde loodzwaar aan en het was alsof haar keel dichtgeknepen was. Ze stond nu dan wel buiten, maar morgen moest ze weer terug. Zelfs als haar vader voortaan niet meer op school verscheen, zouden haar klasgenoten dit niet vergeten. Net zoals ze niet waren vergeten hoe Caroline vorige maand in geuren en kleuren had verteld dat Cleo’s vader in zo’n vreemde bui allerlei spullen uit hun huiskamer op straat had gegooid. Of die keer dat Andy van zijn moeder had gehoord dat haar vader door de straat had gerend en overal had aangebeld... Ze staken allemaal de draak met hem. En met haar. Cleo deed alsof het haar niets deed, maar als er een smerig goedje zou bestaan dat haar onzichtbaar kon maken, zou ze niet aarzelen dat in te nemen.

Morgen zou nog erger worden. Iedereen had haar vader nu in deze staat gezien. Het had geen zin gehad dat ze haar vriendinnetjes nooit thuis had uitgenodigd om te spelen, om samen huiswerk te maken. Dat ze geen feestjes had gevierd uit angst dat haar vader dan juist in zo’n bui zou zijn. Het was allemaal voor niets geweest. Iedereen was er nu in één klap van op de hoogte. Haar moeder zou zich kapot schamen en haar erop aankijken. De hele school zou er straks over kletsen.

Bestond er maar een manier om voor altijd weg te blijven. Nooit meer terug naar deze klas. Nooit meer hun gefluister en

geroddel achter haar rug horen. Nooit meer de flauwe grappen over haar vader aanhoren. Er zou nu geen einde aan komen...

Ze opende de buitendeur van de school. Haar vader liep al verderop in de straat, wilde gebaren makend en iedereen waarschuwend dat de wereld zou vergaan. Met een zucht haastte Cleo zich achter hem aan. Het begon te regenen en de lucht was drukkend. Ergens begon het al te rommelen en een bliksemschicht schoot door de lucht. Bezorgd keek ze naar wolken die zich samenpakten boven haar hoofd. Een donderklap deed haar ineenkrimpen. Waar was haar vader? Waarom wachtte hij niet op haar? Ze begon te rennen. 'Papa, wacht!' Haar vader hoorde haar niet door het gedreun van de donder heen. Het ging nu flink tekeer. 'Papa!' De donder knalde. De bliksem knetterde. Nu heel dichtbij. Ze werd bang. Ineens dook haar vader voor haar op. Zijn ogen stonden wild en zijn verregende verschijning deed hem er nog waanzinniger uitzien. 'Rennen, Cleo!' brulde hij. 'De wereld vergaat!' En daar ging hij weer. Op een loopje voor haar uit. Ze kon hem niet bijhouden en algauw was hij helemaal uit haar zicht verdwenen. Waarom wachtte hij niet op haar? Waarom liet hij haar alleen? Ze was zo bang...

HOOFDSTUK 1

Het aanbod kwam als geroepen. Natuurlijk moest ze dat met beide handen aangrijpen. Het was perfect. Wat had ze te verliezen? Niets.

Al wekenlang ging ze met buikpijn naar haar werk. En dat had echt niet te maken met haar saaie werkzaamheden. De cijfers kwamen haar neus uit, absoluut, maar daar had ze nog mee kunnen leven. Maar het misselijke gevoel waar ze iedere dag mee opstond, het loodzware gevoel in haar maag tijdens de metrorit, haar keel die steeds verder dichtkneep naarmate ze het kantoor naderde... dat alles was begonnen sinds ze een nieuwe collega had. Een vrouw die ze dacht te hebben achtergelaten toen ze haar vorige baan achterliet, maar die nu opeens weer samen met haar moest werken en haar werkplek verziekte. De plek waar ze nu al een tijdje werkte en waar niemand haar had gekend, waar niemand wist waar ze vandaan kwam, waar niemand wist van haar vader en waar niemand wist van... hem.

Ze zou zo graag deze kans willen grijpen. Weg uit het regenachtige Londen, weg van de roddels, weg van de teleurstellingen, weg van de pijn en naar een plek waar niemand haar kende.

Haar vinger drukte op de bel. Haar hand trilde. Alle redenen voor 'gaan' vervaagden.

De zoemer klonk en ze kon doorlopen. Snel de lift in en naar boven. Op de derde verdieping ging een deur open en daar

verscheen het stralende gezicht van de reden die 'blijven' riep. 'Oma!' Ze omhelsde het lieve vrouwtje net even wat uitbundiger dan normaal.

'Kom gauw verder, Cleo. De thee staat al klaar.' Haar oma keek nog eens aandachtig naar haar gezicht en ging haar toen voor naar het kleine woonkamertje. 'Wat is er aan de hand, meis?'

Cleo liet zich vallen op de bank waar ze altijd zat als ze hier was. 'Er is niets aan de hand.' Ze reikte naar de tijdschriften op de tafel, waaruit ze zou voorlezen. 'Met welke zal ik beginnen?'

Haar oma schoof de tijdschriften buiten haar bereik. 'Waarom die sombere blik in je ogen?'

Cleo liet haar hand zakken en slaakte een diepe zucht. 'Soms krijg je een aanbod dat te mooi lijkt om waar te zijn.' Ze staarde peinzend naar de mooie kopjes op de tafel, waar haar oma zojuist thee in had geschonken. Dit zou ze zo missen. Als ze het zou doen.

'Drink eerst je thee en vertel me dan alles over dat aanbod.' Haar oma pakte de pot waar ze koekjes in bewaarde en hield deze Cleo voor. Zelfs deze simpele handeling maakte haar weemoedig. Ze pakte een koekje, maar wachtte niet tot ze haar thee op had om het hele verhaal aan haar oma te vertellen. 'Nou, die bezuinigingen op mijn werk zijn een feit. Er moet flink wat personeel weg. Nu krijgen we eerst de kans om uit onszelf weg te gaan, met een bonus. Blijf je, dan is het maar hopen dat je later niet alsnog de laan uit gestuurd wordt. Ik had het hierover met Sophie en toen kwam zij met dit plan.' Ze beet een stukje van haar koekje terwijl ze een blik wierp op het gezicht van haar oma, maar er was geen afkeur in haar ogen te lezen. Zo heel anders dan haar moeder. Die zou alleen even haar ogen ten hemel slaan en haar hoofd schudden, maar daarna zou ze haar aandacht weer richten op serieuze zaken. Zoals haar eigen werk. Ze zou er verder geen woorden aan vuilmaken, maar haar hele houding zou afkeuring uitstralen. Haar oma knikte

haar aanmoedigend toe, dus vervolgde ze haar verhaal. 'Haar oom en tante hadden haar laatst gevraagd hun huis in Zuid-Frankrijk opnieuw in de verf te zetten, maar ze heeft net een nieuwe baan waar ze het heel erg naar haar zin heeft en die wil ze niet kwijt, natuurlijk.'

'Dus vroeg ze jou? Maar dat is toch geweldig? Dit is de beste tijd van het jaar. Alle bloemen in bloei. Heerlijke temperaturen. Lente zoals lente hoort te zijn. En daarom ben je zo somber? Waarom dat in vredesnaam?' Haar oma pakte haar handen vast over de tafel heen en keek haar indringend aan. 'Dit is wat je nodig hebt!'

'Ze hebben daar geen internet. Geen televisie. Geen radio. Ik ga me vast gigantisch vervelen.'

'Daar heb je een mobiel voor. En ik weet zeker dat jij je niet gaat vervelen.'

'En ik moet de hele boel in de verf zetten. Dat heb ik nog nooit gedaan!'

'Dat is nu echt een klusje voor jou. Lekker met je handen bezig zijn. Dat komt wel goed.'

'Mama en Zoe verklaren me voor gek als ik het doe.' Haar zus was erbij geweest toen Sophie dit idee had geopperd en ze had haar al laten weten dat dit haar carrière geen goed zou doen. Zoe zei hardop wat haar moeder dacht. Ze had het vaker gehoord. Iedere keer als ze weer switchte van baan en iedere keer als ze de door Zoe georganiseerde date met een of andere advocaat afzegde. Allemaal collega's van Zoes eigen man. Omdat zij gelukkig was met een advocaat, dacht ze dat Cleo dat ook zou zijn. Volgens haar zus was ze een wegloper. Ze werkte niet aan haar toekomst. Zou een paar maanden in het buitenland zo in haar nadeel gaan werken?

Oma klakte hoofdschuddend met haar tong. 'Daar laat jij je toch niet door weerhouden? Ze leggen zich er heus wel bij neer.'

Nog steeds twijfelde Cleo, maar de echte reden had ze niet

uitgesproken. Die reden zat namelijk tegenover haar. Haar oma.

Haar oma kneep in haar handen. 'Maak jij je zorgen om mij?' Cleo sloeg haar ogen neer. Haar oma kende haar te goed.

'Ik red me echt wel. In plaats van dat je iedere week hier komt, bel je me gewoon. Dan kunnen we ook praten. En je hebt me zo fijn geholpen met die luisterboeken, dus eigenlijk is dat voorlezen van jou niet echt nodig. Het wordt tijd dat je aan jezelf denkt. Ik maak me zorgen om jou. Je bent al weken niet meer jezelf.'

Verrast keek Cleo haar oma aan. Ze had met niemand gepraat over wat er op haar werk was gebeurd, maar blijkbaar had haar oma toch iets gemerkt.

'Neem ontslag, dan heb je in ieder geval die bonus,' vervolgde haar oma. 'Vergeet je werk. Je bent daar toch niet gelukkig. En vergeet even te leven volgens de verwachtingen van je moeder en je zus. Toe, doe mij een plezier en grijp die kans.'

'Ik vind het hier altijd zo fijn.' Cleo gebarde naar de ruimte om zich heen. 'En ik zal je echt heel erg missen.'

'Natuurlijk zal ik jou ook missen, maar ik wil graag een gelukkige Cleo zien. Zo'n verblijf in het buitenland, in je eentje, zal je goeddoen.' De smekende blik van haar oma brak beetje bij beetje haar verzet. Ze wilde zo graag weg. Een huis in de verf zetten tegen een gratis verblijf in Zuid-Frankrijk? Een beter plan had ze zelf niet kunnen bedenken. Ze snakte er zo naar om haar werk, maar vooral haar collega's, vaarwel te zeggen. Even weg van alles en naar een plek waar niemand haar kende. Even op adem komen en zichzelf zijn. Montpellier was niet het einde van de wereld. Volgens Sophie was het twee uur vliegen van Londen. In twee uur tijd kon ze in een andere wereld zijn. Maar in dezelfde tijd kon ze ook weer terug zijn.

Ze keek op naar haar oma en trof een paar glinsterende ogen. Haar oma wist dat ze was overtuigd.

'Ik ga straks mevrouw Wallington bellen.' Sophies tante zou

opgelucht zijn, dat wist ze nu al. Ze had er al erg mee in haar maag gezeten dat ze zelf deze keer niet naar Frankrijk kon en dat haar eigen nicht hun ook niet waar kon nemen.

Cleo stond op en sloeg haar armen om haar oma heen. Haar oma leek zo teer, maar eigenlijk was het de krachtigste vrouw die ze kende. Ze snoof de bekende geur op. Lelietjes-van-dalen. Haar oma was dol op die geur. Haar hart kneep samen. Ze zou haar vreselijk missen, maar ze wist ook dat ze er goed aan deed om te gaan.

Voor het eerst sinds tijden verscheen ze met een glimlach om haar lippen op haar werk. Ze kroop achter haar computer, maakte een afspraak bij Personeelszaken en verwijderde daarna alles wat persoonlijk was. Voor het eerst sinds weken had ze geen last van het gemompel van collega's en vroeg ze zich niet af of er weer over haar gekletst werd. Alles liet ze van zich afglijden.

Halverwege de ochtend kon ze terecht bij Personeelszaken, waar alles nog eens goed met haar doorgenomen werd en ze eindelijk haar handtekening kon zetten onder een paar documenten die haar ontsloegen van alle werkzaamheden. Een last viel van haar schouders toen ze weer op de gang stond. Ze mocht gewoon gaan! Ze had niets meer te zoeken op haar afdeling. Ze was vrij. Niemand wist dat ze ontslag had genomen en niemand wist van haar plannen. Even overwoog ze om haar collega's ervan op de hoogte te stellen. Als zij hier volgende week weer achter hun computers zaten, zat zij lekker in de zon in Zuid-Frankrijk. De gedachte aan hun verbaasde gezichten was het bijna waard. Bijna. Ze grinnikte bij zichzelf. Het was nog fijner om gewoon te vertrekken. Ze hoefden niet te weten waar ze heen ging.

Ze rechtte haar schouders en liep met een lichte tred naar de uitgang. Ze hoefde hier nooit meer te komen.

HOOFDSTUK 2

Cleo zwaaide de deuren naar de tuin open en snoof de frisse lucht op van het Franse platteland. Wat een weldaad, zo vanuit haar bed de tuin in. Mmm. De ochtend had een eigen geur. Ze haalde een paar keer diep adem. Heerlijk! Aan de wolkeloze hemel te zien, beloofde het weer een warme lentedag te worden, maar de frisheid van de nacht hing nog in de lucht.

Er kwam een rust over haar die ze lang niet had gevoeld. Als Sophie niet met dit idee was gekomen, zat ze nu nog steeds gevangen daar waar ze geen uitweg wist. Ze was nu echt in een andere wereld. Andere planten en bomen, andere straten. Zelfs de lucht had een andere kleur blauw. Ze snoof de lucht nogmaals op. Ja, het rook ook echt anders dan thuis.

Cleo liet haar ogen door de tuin dwalen. Een groot deel was afgeschermd van de buitenwereld, behalve aan de rechterkant. Daar liep een oud pad, overwoekerd met onkruid en onbekende struiken, en aan de andere kant daarvan was een lange muur, met daarachter het domein van de burens. Hun roze oleander stak boven de muur uit en ze kon ook wat olijfbomen ontwaren. Tegen de muur, aan haar kant, groeiden diverse soorten klimop en wat andere planten. Ook al hoorde dat stuk niet echt bij de tuin van de Wallingtons, het moest er wel netjes uitzien als het huis in het najaar in de verkoop gezet zou worden. Ze zou dus moeten snoeien. Dan moest ze eerst even op internet zoeken hoe ze dat moest aanpakken, want ze had echt geen ervaring met tuinieren. Heel moeilijk zou het vast niet zijn.

Ze luisterde voor een moment naar de stilte. Ergens in de

bomen hoorde ze een vogel en wat geritsel van bladeren. Verder niets. Geen huisgenoten. Geen muziek. Geen gelach. Daar stond ze dan. In haar eentje. In Murviel-lès-Montpellier. Niemand die haar hier kende. Niemand die haar belachelijk kon maken. Zou het waar zijn wat er werd beweerd? Leerde je jezelf beter kennen door alleen te reizen? Zou ze dan over een paar maanden eindelijk weten wat ze met haar leven wilde?

De eerste dagen waren een beetje onwennig geweest. Bij aankomst had ze direct haar oma gebeld, die haar er nogmaals van had verzekerd dat Cleo de juiste beslissing had genomen. 'Geniet ervan,' zei ze. 'Leer luisteren naar je hart. Een paar maanden in een ander land, kan je een heel andere kijk geven op jezelf.'

Het besef dat ze haar oma de komende maanden niet zou zien had haar opnieuw overvallen, en ze had een paar opkomende tranen weg moeten knippen. Huilen was zo kinderachtig.

Haar moeder kon ze niet bereiken, maar dat had ze wel verwacht. Ze had een appje gestuurd en daarna kort met haar zus gesproken. Zoe had niet gevraagd hoe de reis was geweest en wilde ook niet weten hoe het huis was. Ze had er alleen op aangedrongen dat Cleo de vacatures in de gaten hield en dat ze niet te lang weg zou blijven. Ze stuurde daarna de Wallingtons en Sophie een bericht en pakte vervolgens haar koffer uit. Haar speciale koffertje borg ze op onder in haar kledingkast. Ze wist dat als ze dat nu zou openen, er voorlopig niets van schilderen zou komen. Later, beloofde ze zichzelf.

Haar telefoon ging over. Het was Sophie.

'Ik ben zo jaloers!' riep Sophie aan de andere kant van de lijn zodra ze opnam.

Cleo glimlachte. 'De volgende keer moet je zelf dan maar gaan en mij niet lastigvallen met die briljante ideeën.'

'Ik weet het.' Sophie zuchtte teatraal. 'Als ik niet net was begonnen bij mijn nieuwe baan, was ik echt meegegaan.'

‘Gaat het nog steeds goed?’

‘Ja, maar ik heb het gevoel dat ik geen foutje moet maken, want er zijn meer dan genoeg mensen die mijn baan zouden willen.’

‘Mag je tijdens werktijd wel bellen?’

‘Ik heb pauze. O, ik heb nog een appje gekregen van Colin. Hij heeft me uitgenodigd voor een drankje. Zal ik gaan?’

‘Dat vraag je aan mij?’ Cleo schoot in de lach. ‘Je gaat toch wel.’

‘Een drankje is altijd gezellig. En als het niet bevalt, kan ik gauw opstappen. En ja, ik weet dat jij daar een hekel aan hebt.’

‘Een hekel is nog zacht uitgedrukt.’ Ze had altijd het gevoel voor een jury te staan. Alsof ze gekeurd werd of ze de moeite waard was om nog een keer uit te vragen. En altijd had ze het gevoel tekort te schieten. Ze huiverde bij de herinnering.

‘Ach, kom op. Het is ook leuk, hoor. Ik heb er wel vertrouwen in. Die Colin heeft een leuke kop.’

‘Hmm. Alsof een leuke kop synoniem is voor betrouwbaar.’

‘Je weet best wat ik bedoel. Sluit je niet op daar, zoals je hier doet. Wie weet val jij nog voor de Franse charmes.’

Cleo draaide met haar ogen. ‘Heel leuk, Soph. Is je pauze nog niet voorbij?’

‘Bijna. Misschien kan ik nog een keer een weekendje naar jou toe komen. Als ik een maandag of vrijdag vrij kan krijgen...’

‘O, dat zou leuk zijn. Moet je proberen, hoor.’

‘Hoe vind je het huis? Ik ben er jaren geleden een keer geweest. Behoorlijk afgelegen, vind je niet?’

‘Ja, best wel. Toen we van het vliegveld hierheen reden, vloog het me wel even aan. Ik dacht dat we de bewoonde wereld hadden verlaten. Maar het valt uiteindelijk wel mee. Hiernaast is een woning en aan de overkant van de weg staan ook nog wat huizen. Dus helemaal alleen ben ik niet.’

‘Volgens mij staat het huis naast je leeg.’

‘Zoiets zei je tante al. Sinds ze hier hun vakanties door-

brengen, hebben ze er nog nooit iemand gezien. Ik zal in elk geval geen last hebben van geluidsoverlast.'

'Te stil is ook niet leuk. Ik weet niet of ik dat zou kunnen, zo lang in mijn eentje daar. En het huis?'

'Geweldig. Echt een plaatje. Precies zoals op de foto's. De muren zijn van die dikke keien en het huis heeft terracotta-keurige dakpannen en lichtblauwe luiken. Ik was op slag verliefd.'

Sophie schoot in de lach.

'En die tuin is heerlijk,' ging Cleo enthousiast verder. 'Niet groot, maar precies groot genoeg voor mij. Wat een verademing na dat smogbalkonnetje. En er is genoeg schaduw.'

'Schaduw zul je wel nodig hebben.'

'Ja nou! De warmte overviel me echt toen ik uit de taxi stapte.' De warmte en het bijna oorverdovende geluid van krekeltachtige insecten die volgens mevrouw Wallington cicaden hetten. Zelfs nu ze binnen stond te telefoneren, kon ze die beestjes nog horen. Ze opende de tuindeur en stapte naar buiten. 'Hoor je dat?' Ze hield haar telefoon in de lucht.

'Wat moet ik horen?'

Cleo bracht de telefoon weer naar haar oor. 'De cicaden. Oorverdovend!'

'Ben je nu buiten?'

'Ja, het is hier heerlijk warm.'

'Kun je lekker bruinbakken. Volgens mij word ik al jaloers.' Sophie slaakte een zucht.

'Het is niet alleen feest, hoor. Eerst moet het huis schoon-geemaakt worden. En dat schilderen gaat nog een flinke klus worden.'

'Doe je wel rustig aan? Je moet ook een beetje vakantie houden.'

'Maak je niet ongerust. Vandaag doe ik alleen het hoognodige. Morgen komt de rest.' Haar blik viel op de klok in de kamer. 'Eigenlijk moet ik nog boodschappen doen. Geen idee tot

hoe laat ze hier open zijn.' Zou dat nog gaan? Ze wist dat er in het plaatsje zelf een kleine supermarkt moest zijn, voor de hoognodige dingen. Een paar dorpjes verderop was een grote Intermarché, daar kon ze morgen wel heen voor de uitgebreide boodschappen.

'Dan moet je maar gauw gaan. Je zit nu niet in Londen.'

'Inderdaad. Besef je wel dat ik dan ook aan de rechterkant van de weg moet rijden? Zelfs net in de taxi stond ik af en toe doodsangsten uit.'

Cleo keerde weer terug naar het heden. Ze had de afgelopen dagen hard genoeg gewerkt in het huis en vandaag zou ze Sophies advies opvolgen. Niet dat ze alleen maar had gewerkt. Ze was er ook een paar keer op uit geweest en had in een naburig dorpje een leuk terras ontdekt waar ze 's ochtends kon genieten van een eenvoudig Frans ontbijtje. Dat had als vakantie gevoeld. Maar vandaag zou ze wat meer van de tuin profiteren. Lekker niets doen behalve zonnen en lezen. Zou het haar lukken om een bruin kleurtje te kweken zonder te verbranden, zoals thuis altijd het geval was? Als ze het rustig opbouwde, moest dat goed gaan. Superbruin zou ze nooit worden met haar bleke huid, maar ze zou zo graag iets meer kleur krijgen dan normaal. Dan had ze wat te showen als ze weer terug in Londen was.

Ze nam een snelle douche, schoot in een korte broek en T-shirt en zwaaide de deuren van haar slaapkamer naar de tuin opnieuw open. Alleen dat al gaf haar een gevoel van euforie.

Ze wandelde de tuin in en weer werd haar aandacht getrokken naar de enorm lange muur van de burens. Ze wilde weleens weten wat zich daarachter bevond. Ze keek om zich heen of ze iets kon vinden om op te staan, zodat ze over de muur kon kijken. Haar oog viel op de houten tuintafel. Die had de perfecte hoogte. Ze greep de tafel bij de rand om hem naar de muur te slepen. Ondanks dat hij zwaarder was dan ze had verwacht,

was ze niet van plan op te geven. Ze sjoerde het meubelstuk zo goed en zo kwaad als het ging tot de muur, naar de plek waar een enorme oleander erbovenuit kwam, zodat ze zich nog een beetje kon verschuilen, mochten de burens nu toevallig wel thuis zijn. Ze klom op de tafel en gluurde voorzichtig tussen de bladeren door over de rand.

O, wauw! Dat was nog eens een tuin! Met een zwembad maar liefst. Haar blik gleed naar het huis. De meeste luiken waren dicht. Aan de linkerkant hingen een paar luiken half uit hun scharnieren en ze konden wel een likje verf gebruiken. In de tuin stond wel een tafel, maar geen stoelen. Het geheel maakte een verlaten indruk. Zou het huis zijn van Parijzenaren, die hier alleen de zomermaanden kwamen doorbrengen? Als zij zo'n huis had, zou ze er nooit meer weggaan...

Toch maakte de tuin niet een geheel onverzorgde indruk. De struiken zagen er redelijk goed onderhouden uit. Het gras was aan de lange kant, maar het zag er niet uit alsof het al maanden niet gemaaid was. Het was wel aardig droog. Net als het gras in de tuin van de Wallingtons trouwens.

Ze liet haar blik weer door de enorme tuin glijden. Er stonden wat bomen die leken op de olijfbomen die ze in de omgeving al was tegengekomen. Er hing ook een zoete geur van bloemen, maar die kon ze vanaf haar plekje niet ontwaren.

Ze keek weer naar het zwembad. Ze kon het niet zo goed zien, maar ze meende een hoop troep op het water te zien drijven. Het zwembad was duidelijk al enige tijd niet in gebruik. Jammer. Heb je een mooi huis met een zwembad en dan maak je er geen gebruik van.

O, wacht. Nu ze beter keek, zag ze dat de bladeren en andere troep niet op het water dreven, maar op een zeil dat over het zwembad heen gespannen was om het te beschermen tegen vuil.

Hé, wat was dat? Er leek iets te bewegen tussen de troep. Nu

ze goed keek, zag ze dat er zelfs water op het zeil lag. En wat bewoog daar? Een diertje? In het water? Zou het er niet uit kunnen? O, nee. Als ze ergens niet tegen kon, was het wel dieren in nood. Ze zou zelfs nog een spin uit het water redden. Wel met een visnet uiteraard. Met een heel lange stok. Maar dit was duidelijk geen spin. Het was veel groter. Een muis? Ze moest iets doen. Stel dat het beestje voor haar ogen zou verdrinken. Wat het ook was. Hoelang lag het er al zo bij? Ze moest snel zijn.

Ze keek over de rand van de muur naar beneden. Was het niet te hoog om te springen? Ze zou haar enkel kunnen breken en dan zat ze daar, zonder een kant op te kunnen. Maar ze moest toch wat? En wie niet waagt...

Met een plof belandde ze een paar tellen later op de grond. Pfieuw. Dat ging goed. Ze haastte zich naar het zwembad en keek waar ze het diertje had gezien. Daar zag ze het weer. Wat was het? Een hagedis? Een salamander? Konden die reptielen niet zwemmen? Het diertje bewoog flink in elk geval. Uiteraard precies in het midden van het zeil, waar ze niet bij kon. En nu? Had ze tijd om een bezem te halen? Het beestje spartelde nog even, maar ging toen pijlsnel uit het water en liep via het touw waarmee het zeil vastgebonden was aan de rand van het zwembad, zo naar het droge. Ze hief haar armen in de lucht. 'Dat is fijn. Je had me best wel even kunnen laten weten dat je kon zwemmen.' Het diertje nam niet eens de moeite om zijn excuses aan te bieden en verdween snel in de struiken. Hoofdschuddend liep Cleo terug naar de muur.

Shit. Ze keek omhoog. Hoe kwam ze hier weer overheen? Ze keek naar de oleander. Zou die struik haar houden? Of zouden alle takken afbreken in haar klim naar boven?

Ze wierp een blik om zich heen. Die tafel dan? Ze liep erheen en voelde. Nee. Die was veel te zwaar. Wat nu? Ze liet haar blik door de tuin gaan in de hoop iets te vinden wat ze zou kunnen gebruiken als opstap. Ineens zag ze het schuurtje. Als dat open was, kon ze daar misschien iets vinden wat ze kon

gebruiken. Als het op slot was... De gedachte deed een lichte paniek in haar opkomen.

Ze haastte zich naar het schuurtje en voelde aan de deur. Hij klemde een beetje, maar zat niet op slot. Gelukkig. Het werd haar makkelijk gemaakt. Ze opende de deur en ging naar binnen. Het was even zoeken naar een lichtknopje, maar toen ze dat had gevonden, merkte ze dat het licht het niet deed. Zo makkelijk werd het haar dus ook niet gemaakt. Ze gunde zich een paar tellen om te wennen aan het schemerdonker, tot ze bedacht dat ze een zaklamp op haar telefoon had. Ze haalde hem uit haar broekzak, deed de zaklamp aan en ging op zoek tussen de opgestapelde spullen. In de hoek stond een grote ladder, maar er stonden heel veel spullen voor die ze dan eerst aan de kant moest zetten om erbij te kunnen. Hoe deed de eigenaar van het huis dat als hij zijn ladder nodig had? Hij had er blijkbaar niet over nagedacht. Waarom stond hier niet iets van een huishoudtrapje? Of een stoel? O, er stond een oude barkruk. Hoe zwaar zou die zijn? Ze hoefde de kruk niet eens op te tillen om te zien dat hij totaal ongeschikt was. Er ontbrak een poot. Er stonden ook een paar lege fruitkistjes. Die kon ze goed gebruiken. Plotseling hoorde ze wat geritsel en ze bleef stokstijf stilstaan. Wat was dat? Ze rilde. Een muis? Een grote spin? Ze richtte haar lamp in de hoekjes, maar kon er niets gevaarlijks ontdekken. Niet geheel gerustgesteld zette ze een voor een de kratjes buiten de deur. Hé, er stond een visnet met een lange stok. Of was dat een net om het zwembad schoon te maken? Hmm. Misschien moest ze eerst die troep van het zwembad halen, zodat er in elk geval geen diertjes die *echt* niet konden zwemmen dachten dat het een stukje tuin was in plaats van een zwembad.

Even stond ze in dubio. Ze was hier nu al langer bezig dan ze van plan was en ze had nog geen ontbijt gehad. Dat begon ze te merken ook. Lang aarzelde ze niet. Eerst wat eten. Dat zwembad kwam later wel. Ze tilde de kratjes een voor een naar

de muur en stapelde ze op hun kopse kant op. Hoe stabiel zou het zijn als ze erop ging staan? Ze voelde met haar hand. De kratjes wiebelden wel, maar er zat niets anders op. Ze klom op de kratjes, steun zoekend bij de muur en de oleander. Het ging goed. Ze waren sterk genoeg om haar te houden. Ze hees zich vervolgens op de muur en slaakte een zucht van verlichting toen ze de tafel aan de andere kant van de muur onder haar voeten voelde.

EEN DOSIS FRANSE JOIE DE VIVRE!

Cleo wil het liefst ver weg van de roddels die haar achtervolgen. De kans om een paar maanden naar Zuid-Frankrijk te gaan, grijpt ze dan ook met beide handen aan. Ondanks haar verlangen om onzichtbaar te blijven, is een ontmoeting met de aantrekkelijke Luc onvermijdelijk: deze Fransman woont pal naast het huis waar Cleo verblijft. Ze voelt zich op haar gemak bij hem en geeft zich steeds meer bloot. Maar is haar vertrouwen in hem wel terecht?

Luc, die eigenlijk niet zit te wachten op gezelschap, schiet Cleo in nood steeds te hulp. Hiermee slaat hij een weg in die hem voor belangrijke keuzes stelt. Wat moet hij wanneer hij beseft dat hij bij Cleo geen kans zal maken als ze erachter komt wie hij eigenlijk is?

Marina Folkers schreef eerder al twee romans. *Onder de sterren van Montpellier* is haar debuut bij Zomer & Keuning. Dit verhaal ligt haar na aan het hart. Ze kijkt er heel erg naar uit om het met de wereld te delen.

'Marina Folkers heeft een heerlijke roman geschreven die precies de juiste mate van luchtigheid én diepgang bevat om in een ruk uit te lezen' – Aline van Wijnen

Z&K

ISBN 978 94 0191 363 8 NUR 340

9 789401 913638

www.zomerenkeuning.nl